

Złodziej w nocy

Ukryte przyjście

„Czuwajcie więc, bo nie wiecie, którego dnia Pan wasz przyjdzie. A to zważcie, że gdyby gospodarz wiedział, o której porze złodziej przyjdzie, czuwałby i nie pozwoliłby podkopać domu swego.” – Mat. 24:42-43

W powyższym wersecie Jezus przestrzega swoich uczniów, aby byli czujni w ciągu całego wieku, a rada ta dotyczy wszystkich naśladowców którzy oczekują drugiego przyjścia Chrystusa. „To, co wam mówię, mówię wszystkim: Czuwajcie!” (Mar. 13:37). Żyjemy obecnie w dniach Syna Człowieczego, a czuwający i oczekujący na jego powrót otrzymali obiecane błogosławieństwo – ucztę prawdy, wiarę „raz świętym podaną”, odnowioną i powiększoną o prorocze świadectwa. Nigdy dotąd Lud Boży nie cieszył się taką obfitością duchowego pokarmu jak teraz. Jakże właściwym wydają się w tym kontekście słowa Pana, radzące kościołowi w Laodycei aby „namaścić oczy swoje maścią wzrok naprawiającą”, aby mógł wyraźnie zobaczyć piękno prawdy.

Zapis z Ewangelii Mat. 24:42,43 był z całą pewnością źródłem porównań, jakie czynili apostołowie Paweł i Piotr, przyrównując powrót Chrystusa do ukradkowego, złodziejskiego skradania się. Św. Paweł tak będzie pisał do braci w Tesalonice: „Sami bowiem dokładnie wiecie, iż dzień Pański przyjdzie jak złodziej w nocy” (1 Tes. 5:2). Z kolei Św. Piotr stwierdza: „A dzień Pański nadejdzie jak złodziej; wtedy niebiosa z trzaskiem przeminają, a żywioły rozpalone stopnieją, ziemia i dzieła ludzkie na niej spłoną” (2 Piotr. 3:10).

Oba te teksty podkreślają konieczność uważnego czuwania, zwracania uwagi na wiarę chrześcijańską i swe obowiązki jako oddani słudzy, baczący na prorocтва i okoliczności zwiastujące koniec wieku. W przeciwnym bowiem razie, „jeśli tedy nie będziesz czujny, przyjdę jak złodziej, a nie dowiesz się, o której godzinie cię zaskoczę” (Obj. 3:3).

W nocy

Złodzieje zwykle działają w nocy. Jezus wykorzystuje to porównanie do zbudowania ostrzeżenia, przez które wskazuje na to, że jego pojawienie się będzie miało miejsce podczas „straży” w nocy. Św. Piotr w swym liście nie wspomina o „nocy” (wyrażenie „w nocy”, używane niekiedy w 2 Piotr. 3:10 jest błędne), jednakże

czyni to Św. Paweł we fragmencie z listu do Tesaloniczan, cytowanym powyżej. W nocy ludzie w większości śpią, co wykorzystuje Chrystus w swej lekcji, mówiąc „Czuwajcie więc (...), aby gdy przyjdzie, nie zastał was śpiącymi” (Mar. 13:35-36).

W Ewangelii Św. Marka 13:35 wymienione zostały także cztery części nocy – „wieczorem, czy o północy, czy gdy kur zapieje, czy rankiem”. Są to cztery punkty w czasie, które dotyczą kolejno czterech straży nocnych. W Ewangelii Św. Łukasza obszar ten zawężony zostaje jednakże do dwóch konkretnych straży: „Czy przyjdzie o drugiej, czy o trzeciej straży, a zastanie ich tak, błogosławieni oni!” (Łuk. 12:38)

Interesujące jest to, że w przypowieści o mądrych i głupich pannach, wszystkie te aspekty poruszone zostały razem. Okrzyk „oto oblubieniec” powstał „o północy” (Mat. 25:6), dokładnie w momencie pomiędzy strażą drugą a trzecią. Okrzyk ten zbudził te panny, które zasnęły, wbrew pańskiemu ostrzeżeniu.

To połączenie podparte jest dodatkowo zapisem w Psalmie 119:62, „O północy wstaję, aby ci dziękować za sprawiedliwe sądy twoje”. Kilka wersetów dalej w tym samym psalmie, lampy tak potrzebne pannom w zacytowanej uprzednio przypowieści, utożsamione zostały ze słowem Bożym: „Słowo twoje jest pochodnią nogom moim i światłością ścieżkom moim” (Ps. 119:105).

W innym fragmencie, wierna oblubienica z Pieśni nad Pieśniami 3:1-3 tak bardzo w nocy tęskni za Panem, że wstaje jak jeszcze jest ciemno, aby tylko odszukać swego ukochanego, rozpytując nawet stróżów, „którzy obchodzą miasto” w nocy. Następnie, „ledwo odeszłam nieco od nich, znalazłam tego, którego kocha moja dusza.” (Pieśń 3:4)

Konkretne zastosowanie

Wszystkie zacytowane fragmenty są spójne co do faktu, że nasz Pan powróci w nocy. Konkretny punkt w czasie – „północ” – jest wymieniony w dwóch tekstach. Żydowski dzień, podobnie jak i noc, podzielony była na cztery okresy: poranek (przedpołudnie) i wieczór (popołudnie), a każdy z nich dzielił się dalej na część mniejszą i większą. Tym samym, mamy cztery części: poranek mniejszy i poranek większy oraz wieczór mniejszy i wieczór większy (patrz *Reprints*, str. 2953 i rysunek obok).

Tym samym, poczynszy do poranku aż do północy mija cztery części dnia i dwie części nocy, razem 6 okresów. Następnie rozpoczyna się siódmy okres. Pismo Święte

często mówi o Wieku Ewangelii jako podróży Kościoła, podzielonej na siedem etapów (Obj. 2,3), o siedmiu dniach wyświęcania kapłanów (3 Moj. 8:33,35), o siedmiu okrążeniach Jerycha (Joz. 6:3,4), o siedmiu dniach poświęcania ołtarza dla świata (Ezech. 43:25-27).

Wszystko to może wskazywać na fakt, że powrót Chrystusa będzie miał miejsce po sześciu okresach kościoła, przy początku siódmego okresu. I rzeczywiście, w Ewangelii Św. Łuk. 12:36,37 znajdujemy zapis, że w czasie powrotu Chrystusa święci usłyszą pukanie, a jeżeli odpowiedzą, będą mieć możliwość spożywania obfitej wieczerzy prawdy. Jest to dokładnie ta sama obietnica, jaka dana została kościołowi w Laodycei: „Oto stoję u drzwi i kołaczę; jeśli ktoś usłyszy głos mój i otworzy drzwi, wstąpię do niego i będę z nim wieczerzał, a on ze mną” (Obj. 3:20).

Prorocze oznaczenie „północy” wskazuje tym samym na powrót Chrystusa przy rozpoczęciu okresu Laodycei w historii kościoła. Jest to czas, gdy nominalne systemy zostają wyplute (Obj. 3:16) a do świętych kierowane jest wezwanie, aby je opuścili (Obj. 18:4). Jest to czas żniwa, rozdzielania kłokolu od pszenicy, nadzorowanego przez Chrystusa powracającego z sierpem w swym reku (Obj. 14:14).

Gedeon

Gedeon wraz z grupą 300 mężczyzn zaatakował obóz Midiańczyków „na początku środkowej straży nocnej – a właśnie rozstawiano strażę – zadęli w trąby i rozbili dzbany, które mieli w rękach” (Sędz. 7:19). Gedeon przedstawia naszego Pana, trzystu mężczyzn – odkupionych świętych, trąby obrazują ogłoszenie prawdy a gliniane naczynia, które zostały rozbite, reprezentują człowieczeństwo świętych, złamane w służbie. Wszystko to pokazuje wieść żniwa wychodzącą od braci, pierwszej linii w szturmie na Chrześcijaństwo, do których później przyłączają się następni. Konflikt rozpoczyna się na początku środkowej straży nocnej. Środkowa straż to najprawdopodobniej straż, jaka rozpoczynała się o północy. Północ to także czas rozpoczęcia siódmego okresu kościoła – Kościoła Żniwa.

Jedna straż później

Z powyższym zgodny jest inny opis ewangeliczny doty-

czący końca trzeciej straży (siódmy okres licząc od poranku) i początku następnej, która wprowadzi nas do królestwa. Historia ta dotyczy Jezusa chodzącego po burzliwym morzu Galilejskim, zmierzającego do swych uczniów, ratującego ich z niebezpieczeństwa i wprowadzającego wielką ciszę. Historia ta opisana jest w Ewangeliiach Św. Mateusza, Św. Marka i Św. Jana.

Zapis Ewangelii Św. Marka 6:48 mówi, że działo się to wszystko „około czwartej straży”, natomiast opis z Mat. 14:25 jest bardziej jednoznaczny. Biblia Warszawska oddaje ten werset w następujący sposób: „A o czwartej straży nocnej przyszedł do nich, idąc po morzu.” Należy jednak dodać, że słowo „o” nie jest użyte w greckim tekście. Słowa „A o czwartej straży” przetłumaczone zostały z jednego greckiego określenia tetartee, które oddane zostało zarówno przez Konkordancję Interlinearną jak i przez New World Interlinear jako – dosłownie – „do czwartej”. Grecka Analityczna Konkordancja Moulton’a dodaje ponadto, że słowo to jest żeńską, pojedynczą formą słowa tetartos, użytą w celowniku. Przypadek jakim jest celownik, w sensie gramatycznym, „w wielu językach używany jest dla określenia zbliżania się do czegoś” (Webster’s Unabridged, 1973).

Opisany epizod przedstawia zatem Chrystusa ratującego swych świętych pod koniec czasu ucisku, po którym następuje wielka cisza, w miarę jak rządy królestwa uciszają fale ucisku, wprowadzające nas do niego. Wszystko to dzieje się pod koniec siódmego okresu kościoła. W zacytowanej historii przedstawione jest to w zakończeniu siódmego okresu dnia, a trzeciej straży nocnej.

On już przyszedł

Jezus już przyszedł, jest obecny z władzą królewską podczas ostatniego okresu kościoła – Laodycei. Jego nadejście odbyło się ukradkiem, nie zostało dostrzeżone przez świat, a jedynie przez tych, którzy nie spali lecz obserwowali wypełnianie się proroctw i czujnie wyczekiwali mającej wkrótce nastąpić zmiany dyspensacji. Podczas tego okresu, święci zostają oddzieleni od Chrześcijaństwa i karmieni są Boskim Planem. Są oni głosem, który ma przedstawić Pański plan wszystkim tym, którzy mają uszy chętne, by usłyszeć.